

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1606/2551

นายธนัยชนม์ พัชรธราวัฒน์ หรือ นายอรรถพล ชาวเรือหักโจทก์ สำนักงานประกันสังคมจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 87, พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 79, พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 33, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 87, ป.วิ.พ. มาตรา 196, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 79, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 33, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์แล้วไม่พอใจคำวินิจฉัยอุทธรณ์จึงนำคดีไปสู่ศาลแรงงานภาค 3 โดยฟ้องสำนักงานประกันสังคมจังหวัดนครราชสีมาเป็นจำเลยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย จึงเป็นการใช้สิทธิในการโต้แย้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์และได้ดำเนินการนำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวัน ตาม พ.ร.บ. ประกันสังคมฯ มาตรา 87 วรรคสาม แล้ว ดังนี้ ในวันพิจารณาคดีดังกล่าวเมื่อโจทก์ทราบจำเลยมิได้มีฐานะเป็นนิติบุคคล โจทก์จึงแถลงต่อศาลแรงงานภาค 3 ขอลองฟ้องเพื่อจะได้ฟ้องจำเลยคดีนี้ให้ถูกต้องต่อไปและศาลแรงงานภาค 3 อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องคดีเพื่อฟ้องเป็นคดีใหม่นั้น ถือได้ว่าศาลแรงงานภาค 3 อนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฟ้องจำเลยคดีนี้ได้ตามความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้วข้างต้นและโจทก์ก็ได้นำคดีกลับมาฟ้องจำเลยใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ถอนฟ้องคดีโดยศาลแรงงานภาค 3 ได้รับคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป จึงเป็นกรณีที่โจทก์ได้นำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตาม พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 87 วรรคสาม แล้ว ตาม พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 79 บัญญัติว่า "ให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนการว่างงานตั้งแต่วันที่แปดนับแต่วันว่างงานจากการทำงานกับนายจ้างรายสุดท้าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง" ซึ่งตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานฯ พ.ศ.2547 ข้อ 1 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า "ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตามมาตรา 78 มีสิทธิได้รับเงินทดแทนในกรณีว่างงานในอัตราดังต่อไปนี้ (1) ร้อยละห้าสิบของค่าจ้างรายวันสำหรับการว่างงานเพราะเหตุถูกเลิกจ้างโดยให้ได้รับครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน (2) ร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันสำหรับการว่างงาน เพราะเหตุลาออกจากงานหรือเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนและเลิกจ้างตามกำหนดระยะเวลานั้น โดยให้ได้รับครั้งละไม่เกินกว่าเก้าสิบวัน" ข้อ 2 กำหนดว่า "ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตามมาตรา 78 ได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตามข้อ 1 ตั้งแต่วันที่แปดนับแต่วันว่างงานจากการทำงานกับนายจ้างรายสุดท้าย เว้นแต่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนผู้ใดไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายในสามสิบวันนับแต่วันว่างงานให้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีที่ว่างงาน นับตั้งแต่วันที่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐ" ตามบทบัญญัติของกฎหมายและข้อกำหนดในกฎกระทรวงดังกล่าวเพียงแต่ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนได้รับเงินทดแทนในกรณีว่างงานเพราะเหตุออกจากงานในอัตราร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันให้ได้รับครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน โดยลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนนั้นหากได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายในสามสิบวันนับแต่วันว่างงานจะได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตั้งแต่วันที่แปดนับแต่การงดจ่ายประโยชน์

ทดแทนในกรณีว่างงานมีเพียง 3 กรณี คือกรณีเมื่อผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกลับเข้าทำงานเป็น ผู้ประกันตนตาม พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ มาตรา 33 หรือเป็นกรณีที่ผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนได้ ปฏิเสธการทำงานหรือปฏิเสธการฝึกงานที่เหมาะสมตามที่จัดหาให้โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือเป็น กรณีผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนไม่ไปรายงานตัวที่สำนักงานจัดหางานของรัฐบาลโดยไม่มีเหตุอันสมควร ดังนั้น ทั้ง พ.ร.บ.ประกันสังคมฯ และกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ ทดแทนในกรณีว่างงานฯ จึงมิได้เป็นบทบัญญัติตัดสิทธิหรือกำหนดให้งดการจ่ายประโยชน์ทดแทน ในกรณีว่างงานแก่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักงานจัดหางานของรัฐภายใน สามสิบวันนับแต่วันว่างงาน เมื่อโจทก์ขึ้นทะเบียนที่สำนักงานจัดหางานจังหวัดนครราชสีมาในวันที่ 14 ตุลาคม 2547 โจทก์จึงมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานเป็นเงินทดแทนในกรณี ว่างงานในอัตราร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ 14 ตุลาคม 2547 ตาม กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานฯ ข้อ 1 (2) และข้อ 2

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างบริษัท ซีพี เซเว่นอีเลฟเว่น จำกัด (มหาชน) ตำแหน่งสุดท้าย เจ้าหน้าที่อาวุโส ได้รับค่าจ้างอัตราสุดท้ายเดือนละ 14,970 บาท เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2547 โจทก์ลาออกจากการเป็นลูกจ้างของบริษัทดังกล่าววันที่ 14 ตุลาคม 2547 โจทก์ได้ขึ้นทะเบียนขอ รับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน แต่สำนักงานประกันสังคมจังหวัดนครราชสีมา มีคำสั่งประโยชน์ ทดแทนว่าโจทก์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงาน โจทก์จึงยื่นอุทธรณ์ คณะกรรมการ อุทธรณ์มีคำวินิจฉัยว่า ให้จ่ายประโยชน์ทดแทนกรณีว่างงานเป็นเวลา 7 วัน แก่โจทก์ โจทก์ทราบ คำสั่งคณะกรรมการอุทธรณ์ เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2548 ต่อมาวันที่ 28 พฤศจิกายน 2548 โจทก์ ฟ้องสำนักงานประกันสังคมจังหวัดนครราชสีมาเป็นจำเลยต่อศาลแรงงานภาค 3 เมื่อถึงวันนัด พิจารณาและสืบพยานโจทก์ โจทก์ทราบว่าสำนักงานประกันสังคมจังหวัดนครราชสีมาไม่ใช่ นิติบุคคล โจทก์ขอถอนฟ้องเพื่อมาฟ้องคดีนี้ ศาลอนุญาต ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 238/2548 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548 และให้จ่ายเงินประโยชน์ทดแทน กรณีว่างงานเป็นเงิน 13,477.50 บาท จำเลยให้การว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความแล้ว เนื่องจากโจทก์ ทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2548 แต่โจทก์ฟ้องคดีนี้ เมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2549 จึงพ้นกำหนดเวลา 30 วัน นับแต่วันทราบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ อุทธรณ์ คณะกรรมการอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยชอบด้วยกฎหมายแล้วขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลาง พิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 238/2548 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548 และให้จำเลยจ่ายเงินประโยชน์ทดแทนจำนวน 13,473 บาท แก่โจทก์ จำเลยอุทธรณ์ต่อ ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยประการแ รกว่า เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์แล้วโจทก์ได้นำคดีไปสู่ศาลแรงงานกลางภายใน สามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัยหรือไม่ ...เมื่อปรากฏว่าโจทก์ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการอุทธรณ์แล้วไม่พอใจคำวินิจฉัยอุทธรณ์จึงนำคดีไปสู่ศาลแรงงานภาค 3 โดยฟ้อง สำนักงานประกันสังคมจังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นราชการบริหารส่วนภูมิภาคของจำเลยตาม กฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการสำนักงานประกันสังคม กระทรวงแรงงาน พ.ศ.2545 เป็นจำเลย ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำวินิจฉัย จึงเป็นการใช้สิทธิในการโต้แย้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์

และได้ดำเนินการนำคดีไปสู่ศาลภายในสามสิบวันตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 87 วรรคสาม แล้ว ดังนี้ ในวันพิจารณาคดีดังกล่าวเมื่อโจทก์ทราบว่ามีฐานะเป็น นิติบุคคล โจทก์จึงแถลงต่อศาลแรงงานภาค 3 ขอลงฟ้องเพื่อจะได้ฟ้องจำเลยคดีนี้ให้ถูกต้อง ต่อไป และศาลแรงงานภาค 3 อนุญาตให้โจทก์ถอนฟ้องคดีเพื่อฟ้องเป็นคดีนี้ใหม่นั้น ถือได้ว่า ศาลแรงงานภาค 3 อนุญาตให้โจทก์ขยายระยะเวลาฟ้องจำเลยคดีนี้ได้ตามความจำเป็นและเพื่อ ประโยชน์แห่งความยุติธรรมตามบทบัญญัติดังกล่าวแล้วข้างต้นและโจทก์ก็ได้นำคดีกลับมาฟ้อง จำเลยใหม่ภายในสิบวันนับแต่วันที่ถอนฟ้องคดีเดิมโดยศาลแรงงานภาค 3 ได้รับคดีนี้ไว้พิจารณา พิพากษาต่อมา จึงเป็นกรณีที่โจทก์ได้นำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับแจ้ง คำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 87 วรรคสาม แล้ว หาใช่ เป็นกรณีที่โจทก์ถอนฟ้องแล้วโจทก์จะต้องฟ้องจำเลยคดีนี้ภายในอายุความตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 196 ดังที่จำเลยอ้างไม่ อุทธรณ์ของจำเลยประการแรกนี้จึงฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยประการสุดท้ายว่าโจทก์มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนใน กรณีว่างงานจำนวนเก้าสิบวันหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 79 บัญญัติว่า "ให้ผู้ประกันตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนการว่างงานตั้งแต่วันที่แปดนับแต่วัน ว่างงานจากการทำงานกับนายจ้างรายสุดท้าย ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่กำหนดใน กฎกระทรวง" ซึ่งตามกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณี ว่างงาน พ.ศ.2547 ข้อ 1 วรรคหนึ่ง กำหนดว่า "ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่มีสิทธิได้ รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตามมาตรา 78 มีสิทธิได้รับเงินทดแทนในกรณีว่างงานในอัตรา ดังต่อไปนี้ (1) ร้อยละห้าสิบของค่าจ้างรายวันสำหรับการว่างงานเพราะเหตุถูกเลิกจ้างโดยให้ได้รับ ครั้งละไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน (2) ร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันสำหรับการว่างงานเพราะเห ตุลาออกจากงานหรือเหตุสิ้นสุดสัญญาจ้างที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอนและเลิกจ้าง ตามกำหนดระยะเวลานั้น โดยให้ได้รับครั้งละไม่เกินกว่าเก้าสิบวัน" ข้อ 2 กำหนดว่า "ให้ลูกจ้างซึ่ง เป็นผู้ประกันตนที่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตามมาตรา 78 ได้รับประโยชน์ ทดแทนในกรณีว่างงานตามข้อ 1 ตั้งแต่วันที่แปดนับแต่วันว่างงานจากการทำงานกับนายจ้างราย สุดท้าย เว้นแต่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนผู้ใดไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายใน สามสิบวันนับแต่วันว่างงานให้มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานนับตั้งแต่วันที่ลูกจ้างซึ่ง เป็นผู้ประกันตนผู้นั้นได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐ" ตามบทบัญญัติของกฎหมายและ ข้อกำหนดในกฎกระทรวงดังกล่าวเพียงแต่ให้ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนได้รับเงินทดแทนในกรณี ว่างงานเพราะเหตุออกจากงานในอัตราร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันให้ได้รับครั้งละไม่เกินเก้า สิบวัน โดยลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนนั้นหากได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายใน สามสิบวันนับแต่วันว่างงานจะได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานตั้งแต่วันที่แปดนับแต่วัน ว่างงานจากการทำงานกับนายจ้างรายสุดท้าย แต่หากลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนไม่ได้ขึ้นทะเบียน ไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายในสามสิบวันนับแต่วันว่างงานจะได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณี ว่างงานนับตั้งแต่วันที่ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักงานจัดหางานของรัฐเท่านั้น ส่วนการงดจ่ายประโยชน์ ทดแทนในกรณีว่างงานก็เป็นไปตามกฎกระทรวงดังกล่าว ข้อ 3 ซึ่งให้จำเลยงดการจ่ายประโยชน์ ทดแทนในกรณีว่างงานเพียง 3 กรณี คือกรณีเมื่อผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนกลับเข้าทำงานเป็น ผู้ประกันตนตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 33 ซึ่งผู้ขอรับประโยชน์ทดแทน นั้นก็จะไม่ใช่ผู้ว่างงานที่ได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานอีกหรือเป็นกรณีที่ผู้ขอรับประโยชน์

ทดแทนได้ปฏิเสธการทำงานหรือปฏิเสธการฝึกงานที่เหมาะสมตามที่จัดทำให้โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือเป็นกรณีผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนไม่ไปรายงานตัวที่สำนักจัดหางานของรัฐโดยไม่มีเหตุอันสมควร ซึ่งสองกรณีหลังนี้เป็นเรื่องของผู้ขอรับประโยชน์ทดแทนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 มาตรา 78 (1) ดังนั้น ทั้งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ.2533 และกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงาน พ.ศ.2547 จึงมิได้เป็นบทบัญญัติตัดสิทธิหรือกำหนดให้ถึงการจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานแก่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ประกันตนที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้ที่สำนักจัดหางานของรัฐภายในสามสิบวันนับแต่วันว่างงานให้ไม่ได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานสำหรับวันที่แปดนับแต่วันว่างงานไปจนถึงวันก่อนวันขึ้นทะเบียนแล้วให้ได้รับประโยชน์ทดแทนเฉพาะเพียงส่วนที่เหลือนับแต่วันที่ขึ้นทะเบียนถึงวันที่เก้าสิบนับแต่วันที่แปดที่ว่างงานแต่อย่างใด เมื่อโจทก์ขึ้นทะเบียนที่สำนักจัดหางานจังหวัดนครราชสีมาในวันที่ 14 ตุลาคม 2547 โจทก์จึงมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานเป็นเงินทดแทนในกรณีว่างงานในอัตราร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันไม่เกินเก้าสิบวันนับแต่วันที่ 14 ตุลาคม 2547 ตามกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และอัตราการได้รับประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงาน พ.ศ.2547 ข้อ 1 (2) และข้อ 2 ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษาให้เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ 238/2548 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2548 และให้จำเลยจ่ายประโยชน์ทดแทนในกรณีว่างงานเป็นเงินทดแทนในกรณีว่างงานในอัตราร้อยละสามสิบของค่าจ้างรายวันจำนวนเก้าสิบวัน เป็นเงิน 13,473 บาท แก่โจทก์จึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

พิทยา บุญชู · วิวิทย์ หิรัญรุจิพงศ์ · วิเทพ พัชรภิญโญพงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1606/2551>